

I

Het was 16 oktober en de schaduwen van herten slopen naar de rand van het donkere bos waar ik vanuit mijn raam op uitkeek, terwijl de zon voorzichtig onder de dekking van de nacht naar buiten kwam. Op de verdiepingen boven en onder me kreunden de leidingen en in steeds meer kamers ging het licht aan. Door de vroege ochtend klonken harde salvo's van schietbanen die ik niet kon zien. Ik was gaan slapen en was ook weer wakker geworden met het geluid van geweerschoten.

Dat is een geluid dat nooit ophoudt in Quantico, Virginia, waar de FBI-Academie als een eiland tussen de verschillende bases van het korps mariniers ligt. Ik was elke maand een aantal dagen op de beveiligde afdeling van de Academie, waar niemand me, als ik dat niet wilde, kon bellen of achterna kon komen na te veel biertjes in de kantine gedronken te hebben.

In tegenstelling tot de spartaanse slaapzalen voor nieuwe agenten en tijdelijke bezoekers van politiekorpsen, had ik in mijn suite een tv, keuken, telefoon en een badkamer die ik met niemand hoefde te delen. Het was niet toegestaan om daar te roken of alcohol te gebruiken, maar ik vermoedde dat de spionnen en speciale getuigen die hier gewoonlijk veilig werden opgeborgen die regels niet beter gehoorzaamden dan ik.

Terwijl de koffie in de magnetron stond op te warmen, maakte ik mijn aktetas open en haalde er een dossier uit dat al op me had liggen wachten toen ik me de avond daarvoor had gemeld. Ik had het nog niet bekeken, want ik kon mezelf er niet meer toe brengen om helemaal in zoiets op te gaan, om zoiets in bed te lezen. Daarin was ik veranderd.

Sinds mijn studie medicijnen was ik eraan gewend mezelf steeds open te moeten stellen voor allerlei ellende. Ik had vierentwintig uur achter elkaar op eerstehulpafdelingen gewerkt en had in mijn eentje tot aan het ochtendgloren in het mortuarium secties verricht. Slaap was altijd een kort uitstapje naar een don-

kere, lege plek geweest waarvan ik me later nog maar zelden iets herinnerde. Maar in de loop der jaren begon er iets op een gevaarlijke manier te veranderen. Ik begon ertegenop te zien om nog 's avonds laat te moeten werken en had vaak nachtmerries, waarin de vreselijke beelden die ik in mijn leven had gezien als in een flipperkast uit mijn onderbewuste opdoken.

Emily Steiner was elf geweest en haar ontluikende seksualiteit had als een waas over haar tengere lichaam gelegen toen ze twee zondagen daarvoor, op 1 oktober, in haar dagboek had geschreven:

O, ik ben zo gelukkig! Het is al bijna één uur 's nachts, en mama weet niet dat ik in mijn dagboek aan het schrijven ben omdat ik nu in bed lig met een zaklantaarn erbij. We zijn naar het etentje van de kerk geweest en Wren was er ook! Ik zag dat hij naar me keek. En toen gaf hij me een zuurbal! Die heb ik stiekem weggestopt toen hij niet keek. Hij zit nu in mijn geheime doos. Morgenmiddag hebben we jongerengroep en hij wil dat ik dan eerst naar hem toe kom en dat ik daar tegen niemand iets van zeg!!!

Emily was die middag om halfvier vanaf haar huis in Black Mountain, ten oosten van Asheville, aan de drie kilometer lange wandeling naar de kerk begonnen. Andere kinderen hadden verteld dat ze haar na de bijeenkomst om zes uur alleen hadden zien weggaan terwijl de zon al achter de heuvels zakte. Ze had haar gitaarkoffer bij zich en was van de hoofdweg afgeslagen, een kortere weg langs een klein meer nemend. De recherche dacht dat ze tijdens die wandeling de man was tegengekomen die haar een paar uur later van het leven zou beroven. Misschien was ze gestopt om met hem te praten. Misschien had ze hem wel helemaal niet opgemerkt in de steeds zwarter wordende schaduwen terwijl ze zich naar huis haastte.

In Black Mountain, een stadje met zeventuizend inwoners in het westelijke deel van North Carolina, had de plaatselijke politie maar heel weinig ervaring met moorden of verkrachtingen waarbij kinderen waren betrokken. Ze hadden nog nooit een zaak behandeld die allebei die elementen in zich had. Ze had-

den nooit over Temple Brooks Gault uit Albany, Georgia, nagedacht, hoewel zijn glimlachende gezicht overal in het land op de aanplakbiljetten met de ‘Tien meest gezochte misdadigers’ stond. Beruchte criminelen en hun misdaden waren nooit een reden voor bezorgdheid geweest in dat pittoreske hoekje van de wereld dat bekend was geworden door Thomas Wolfe en Billy Graham.

Ik begreep niet wat Gault daarheen zou hebben gedreven, of naar het tengere kind Emily, dat naar haar vader en naar een jongen genaamd Wren verlangde. Maar toen Gault twee jaar daarvoor in Richmond moordend was rondgetrokken, had zijn keuze van slachtoffers net zomin erg logisch geleken. Eigenlijk vond ik die keuze nog steeds onlogisch. Ik ging mijn kamer uit en liep door de zonnige glazen gangen. Mijn herinneringen aan Gaults bloedige tocht door Richmond leken een schaduw over de ochtend te werpen. Eén keer had ik hem bijna te pakken gehad. Ik had hem toen letterlijk bijna aan kunnen raken, één kort moment, voordat hij via een raam was verdwenen. Ik was toen niet gewapend geweest, en trouwens, het was helemaal niet mijn taak om mensen neer te schieten. Maar ik kon de ijzige twijfel die toen bezit had genomen van mijn geest niet meer van me afzetten. Ik vroeg me nog steeds af wat ik toen verder nog had kunnen doen.

Op de Academie hadden ze nog nooit wijn van een goed jaar gehad en ik had er spijt van dat ik de avond daarvoor in de bar een paar glazen had gedronken. Mijn joggingrondje langs J. Edgar Hoover Road ging die ochtend nog moeizamer dan gewoonlijk.

O god, dacht ik, ik haal het niet.

Langs de weg waren mariniers in de buurt van schietterreinen bezig gecamoufleerde canvas stoelen en telescopen op te zetten. Ik voelde brutale mannenogen op me gericht terwijl ik langzaam langs hen heen jogde en ik wist dat ze goed nota namen van de gouden ster van het ministerie van Justitie op mijn donkerblauwe T-shirt. De soldaten namen waarschijnlijk aan dat ik een vrouwelijke FBI-agent of een van een politiekorps afkomstige bezoeker was. Ik vond het een naar idee dat Lucy misschien langs

deze zelfde route jogde. Ik wilde maar dat Lucy een andere plaats had uitgekozen om stage te lopen. Ik had haar leven duidelijk beïnvloed, en er was maar weinig wat me zoveel angst aanjoeg. Ik had de gewoonte gekregen om me over haar zorgen te maken als ik bij het sporten pijn had en merkte dat ik oud werd.

De ATE, de antiterreureenheid van de FBI, ofwel het Bureau, was op oefening en ik hoorde helikopterwieken sloom door de lucht maaien. Er raasde een vrachtwagen met kapotgeschoten deuren langs, gevolgd door nog een colonne soldaten. Ik draaide om en begon de twee kilometer terug naar de Academie te rennen. De Academie had door kunnen gaan voor een modern bakstenen hotel als het dak niet vol had gestaan met antennes en als het gebouw niet op een afgelegen plek midden in de bossen had gelegen.

Toen ik eindelijk het hokje van de bewakingsdienst bereikte, rende ik langs de verkeersdrempels en groette met een vermoeid handgebaar de officier achter het glas. Ik was net buiten adem en zwetend aan het overwegen of ik de rest van de weg niet liever in gewoon tempo zou gaan lopen, toen ik merkte dat een auto mij langzaam naderde. ‘Probeer je soms zelfmoord te plegen?’ riep hoofdinspecteur Pete Marino op luide toon vanachter het stuur van zijn met kogelvrij glas beveiligde zilverkleurige Crown Victoria. Zijn radioantennes zwiepten als vishengels heen en weer en ondanks mijn talloze preken had hij geen autogordel om.

‘Daar kan ik wel een gemakkelijker manier voor bedenken,’ zei ik door het open raampje bij de passagierszitplaats. ‘Zoals je autogordel niet vastmaken.’

‘Ik weet maar nooit wanneer ik snel uit mijn karretje weg moet wezen.’

‘Als je een botsing krijgt, ben je zeker snel weg,’ zei ik. ‘Waar-schijnlijk via de voorruit.’

Marino was een ervaren rechercheur moordzaken uit Richmond, de stad waar we allebei ons hoofdkwartier hadden, en hij had onlangs promotie gemaakt. Hij hield zich nu bezig met het eerste politiedistrict, het meest gewelddadige deel van de stad. Hij werkte al jaren voor het FBI-programma voor ‘opsporing van gewelddadige criminelen’, ofwel het POGC.

Hij was begin vijftig en toonde als een treurige combinatie van een moeilijk karakter, slechte eetgewoontes en te veel drank. Zijn gezicht zat als gevolg van alles wat hij had meegemaakt vol groeven en werd omkranst door dunvend grijs haar. Marino was te dik, in een slechte lichamelijke conditie en stond niet bekend om zijn goede humeur. Ik wist dat hij ook hier was vanwege het overleg over de zaak-Steiner, maar vroeg me af waarom hij zoveel bagage op de achterbank had.

‘Blijf je een paar dagen?’ vroeg ik.

‘Benton heeft me ingeschreven voor het project “Overleven op straat”.’

‘Met wie?’ vroeg ik, want ‘Overleven op straat’ was niet opgezet om individuele personen, maar om hele teams te trainen.

‘Met het arrestatieteam uit mijn wijk.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat er in je functieomschrijving staat dat je ook deuren in moet trappen?’

‘Een van de prettige bijkomstigheden van een promotie is dat je voor je ’t weet weer in uniform op straat loopt. En voor ’t geval je daar nog niet van op de hoogte was, doc, het gaat daar tegenwoordig hard tegen hard.’

‘Bedankt voor de informatie,’ zei ik op droge toon. ‘Trek maar dikke kleren aan.’

‘Hoezo?’ Zijn ogen, die achter een donkere zonnebril schuilgingen, hielden de spiegel in de gaten terwijl andere auto’s langzaam voorbijreden.

‘Verfkogels zijn erg pijnlijk.’

‘Ik ben niet van plan me te laten raken.’

‘Ik ken niemand die dat van tevoren van plan is.’

‘Wanneer ben je hier aangekomen?’ vroeg hij.

‘Gisteravond.’

Marino haalde een pakje sigaretten achter de zonneklep van zijn auto vandaan. ‘Hebben ze je al veel verteld?’

‘Ik heb een paar dingen bekeken. Blijkbaar nemen de onderzoekers uit North Carolina vanochtend de meeste dossiers over de zaak mee.’

‘Het is Gault. Hij moet het gewoon zijn.’

‘Er zijn zeker overeenkomsten,’ zei ik voorzichtig.

Hij trok een Marlboro uit het pakje en klemde die tussen zijn

lippen. ‘Ik ga die verdomde klootzak pakken, ook al moet ik naar de hel om hem te vinden.’

‘Als je ontdekt dat hij in de hel is, heb ik liever dat je hem daar laat zitten,’ zei ik. ‘Ga je straks mee lunchen?’

‘Als jij betaalt.’

‘Ik betaal altijd,’ zei ik naar waarheid.

‘En dat hoort ook zo.’ Hij reed weg. ‘Jij bent verdomme een dokter.’

Afwisselend langzaam joggend en gewoon lopend ging ik richting atletiekbaan, stak die over en opende de deur aan de achterkant van de sporthal. Toen ik de kleedkamer inliep, werd ik aangestaard door drie jonge, atletische vrouwen in verschillende stadia van ontkleding. ‘Goedemorgen, mevrouw,’ zeiden ze in koor, waarna ze onmiddellijk hun naam en rang gaven. Agenten van de Drugsbestrijdingsafdeling, de DEA, stonden binnen de Academie bekend om hun irritant hoffelijke begroetingen.

Enigszins verlegen begon ik mijn natte kleren uit te trekken. Ik was nog steeds niet gewend aan de nogal militaristische mannelijke sfeer hier, waar vrouwen ongegeneerd stonden te kletsen of elkaars blauwe plekken bekeken met niet veel meer aan dan het licht. Ik hield mijn handdoek stevig tegen me aan gedrukt en haastte me naar de douches. Ik had de waterkraan net opengedraaid toen ik werd opgeschrikt door een paar bekende groene ogen die me van boven het plastic gordijntje aankeken. De zeep viel uit mijn handen en gleeed over de betegelde vloer om bij de bemodderde Nikes van mijn nichtje tot stilstand te komen. ‘Lucy, kunnen we praten als ik klaar ben?’ Ik rukte het gordijn dicht.

‘Jeetje, ik bleef er vanochtend bijna in bij Len,’ zei ze opgewekt terwijl ze de zeep weer de douche in schopte. ‘Het was heerlijk. Als we weer over Yellow Brick Road gaan rennen, zal ik hem vragen of je mee mag.’

‘Nee, dank je.’ Ik wreef de shampoo in mijn haar. ‘Ik heb geen zin in gescheurde spieren en gebroken botten.’

‘Nou, je zou het toch eens een keer moeten doen, tante Kay. Dat is hier een ritueel.’

‘Niet voor mij.’

Lucy zweeg even en zei toen onzeker: ‘Ik wil je iets vragen.’

Ik spoelde mijn haar schoon, duwde het uit mijn ogen, schoof het gordijn opzij en keek naar mijn nichtje. Ze stond een stukje van de douche vandaan en was helemaal vuil en bezweet. Op haar grijze FBI-T-shirt zat een veeg bloed. Ze was nu eenentwintig en zou binnenkort aan de universiteit van Virginia afstuderen. Haar gezicht had prachtige scherpe trekken en haar korte kastanjebruine haar was opgelicht door de zon. Ik herinnerde me de tijd nog dat ze lang, rood haar had, een beugel droeg en dik was.

‘Ze willen dat ik hier na mijn afstuderen terugkom,’ zei ze. ‘Meneer Wesley heeft daar een voorstel voor ingediend en er is een redelijke kans dat de FBI dat goedkeurt.’

‘Wat is je vraag?’ Er kwam weer een golf van ambivalente gevoelens in me op.

‘Ik vroeg me gewoon af wat jij daarvan vindt.’

‘Je weet dat er een banenstop is.’

Lucy keek me aandachtig aan, zoekend naar informatie die ik haar niet wilde geven.

‘Ik zou toch niet gelijk nadat ik van de universiteit kom agent kunnen worden,’ zei ze. ‘Het punt is dat ze me nu in de TRA willen krijgen, misschien met een beurs. En wie weet wat ik daarna ga doen,’ zei ze schouderophalend.

De TRA was de pas gebouwde Technische Researchafdeling van het Bureau, een onvriendelijk uitziend complex op hetzelfde terrein als de Academie. Het werk dat daar werd verricht was vertrouwelijk en ik kon het eigenlijk niet goed hebben dat ik als hoofdpatholoog-anatoom van Virginia, als adviserend forensisch patholoog voor de Ondersteunende Onderzoeksafdeling van het Bureau, nog nooit officieel toestemming had gekregen om door de gangen te lopen waar mijn jeugdige nichtje elke dag doorheen kwam. Lucy deed haar joggingschoenen en short uit en trok haar shirt en sportbeha over haar hoofd.

‘We hebben het er later nog wel over,’ zei ik, terwijl ik uit en zij in de douche stapte.

‘Au!’ klaagde ze toen de waterstraal haar verwondingen raakte.

‘Spoel goed met zeep en water. Hoe heb je dat daar op je hand opgelopen?’

‘Ik viel toen ik een helling afrende en kwam tegen het touw aan.’

‘Daar zouden we eigenlijk wat alcohol op moeten doen.’

‘Absoluut niet.’

‘Hoe laat ben je op de TRA klaar?’

‘Dat weet ik nog niet. Het hangt ervan af.’

‘Ik spreek je nog voordat ik naar Richmond terugga,’ beloofde ik haar terwijl ik naar de kleedkamer terugliep om mijn haar te drogen.

Nog geen minuut later kwam Lucy, die ook niet preuts was uitgevallen, naar me toe draven met alleen het Breitling-horloge om dat ik haar voor haar verjaardag had gegeven.

‘Shit!’ mompelde ze terwijl ze in haar kleren schoot. ‘Je zou het niet geloven als je wist wat ik vandaag allemaal moet doen. De harddisk herformatteren, het hele ding opnieuw installeren omdat ik steeds te weinig ruimte heb, andere software installeren, een heel stel bestanden veranderen. Ik hoop maar dat we niet nog meer problemen met de hardware krijgen.’ Haar klaagzang was niet erg overtuigend. Lucy vond elke minuut van haar werk elke dag weer even heerlijk.

‘Ik zag Marino toen ik aan het rennen was. Hij blijft de hele week hier,’ zei ik.

‘Vraag hem maar of hij mee gaat schieten.’ Ze smet haar joggingschoenen in haar kastje en gooide de deur met een enthousiaste knal dicht.

‘Ik heb het idee dat hij zijn handen daar al vol mee zal hebben.’ Ze ging de deur al uit, terwijl nog een stuk of zes agenten in het zwarte uniform van de DEA binnenkwamen.

‘Goedemorgen, mevrouw.’ Schoenveters tikten tegen het leer terwijl ze hun laarzen uittrokken.

Tegen de tijd dat ik aangekleed was en mijn sporttas in mijn kamer had teruggebracht, was het kwart over negen en was ik al te laat.

Ik liep twee beveiligde deuren door, haastte me drie trappen af, stapte in de kamer waar de wapens werden schoongemaakt in de lift en daalde de achttien meter naar de onderste verdieping van de Academie af waar de hel mijn werkplek was. In de

vergaderkamer zaten negen rechercheurs, FBI-onderzoekers en een analist van het POGC aan een lange eikenhouten tafel. Hun opmerkingen klonken door de ruimte terwijl ik een stoel naast Marino nam.

‘Die vent weet verdomd veel over forensisch bewijsmateriaal.’

‘Iedereen die heeft gezeten weet daar veel over.’

‘Maar het gaat erom dat zulk gedrag hem bijzonder goed afgaat.’

‘Daarom lijkt het mij dat hij juist nooit heeft gezeten.’

Ik legde mijn dossier bij het andere materiaal over de zaak dat door de zaal werd doorgegeven en fluisterde tegen een van de FBI-mensen dat ik een fotokopie van Emily Steiners dagboek wilde.

‘Nou, daar ben ik het niet mee eens,’ zei Marino. ‘Het feit dat iemand heeft gezeten, betekent nog niet dat hij bang is dat hij opnieuw moet zitten.’

‘De meeste mensen zouden daar bang voor zijn – je weet wel, net als bij de spreekwoordelijke ezel en de steen.’

‘Gault is niet zoals de meeste mensen. Hij houdt juist van stenen.’

Er werd een stapel fotoafdrukken van het in boerenstijl gebouwde huis van de Steiners aan mij doorgegeven. Aan de achterkant van het huis was op de benedenverdieping een raampje geforceerd, waardoor de aanvaller in een klein washok met wit linoleum en blauw geruite muren was gekomen.

‘Als we naar de buurt, naar het gezin, naar het slachtoffer zelf kijken, dan wordt Gault steeds brutaler.’

Ik volgde een met tapijt beklede gang naar de grote slaapkamer, die was opgevrolijkt met pastelkleurige tekeningen van kleine boeketjes viooltjes en rondzwevende ballonnen. Ik telde zes kussens op het bed met het baldakijn en nog een paar op een plank in een kast.

‘Dat is echt een kwetsbaar raampje.’

De slaapkamer met de kleinemeisjesinrichting was van Emily’s moeder, Denesa. Volgens de verklaring die ze aan de politie had afgelegd, was ze om twee uur ’s nachts wakker geworden en had toen een pistool op zich gericht gezien. ‘Misschien probeert hij ons te pesten.’

‘Dat zou de eerste keer niet zijn.’

Mevrouw Steiner beschreef de aanvaller als een man met een gemiddelde lengte en bouw. Omdat hij handschoenen, een masker, een lange broek en een jack had gedragen, wist ze niet wat voor huidskleur hij had. Hij snoerde haar de mond, bond haar vast met feloranje plastic tape en duwde haar in een kast. Toen liep hij de gang door naar Emily’s kamer, waar hij haar van het bed af griste en met haar in de nog donkere ochtend verdween.

‘Ik denk dat we voorzichtig moeten zijn dat we niet te veel op die vent gefixeerd raken. Op Gault.’

‘Dat is een goed punt. We moeten onbevooroordeeld blijven.’

Ik onderbrak hen. ‘Was het bed van de moeder opgemaakt?’ De tussen de aanwezigen heen en weer gaande conversatie brak af.

Een rechercheur van middelbare leeftijd met een getekend, rood gezicht zei: ‘Dat was het inderdaad.’ Zijn sluwe blauwe ogen rustten als insecten op mijn asblonde haar, mijn lippen, de grijze shawl die boven het openstaande boordje van mijn grijs-wit gestreepte blouse uitkwam. Zijn blik dwaalde verder naar mijn handen, waar hij mijn gouden Intaglio-zegelring opmerkte en de vinger waar geen teken van een trouwring te zien was.

‘Ik ben dr. Scarpetta,’ stelde ik mezelf zonder een spoortje warmte in mijn stem voor. Hij staarde naar mijn boezem.

‘Max Ferguson, State Bureau of Investigation, SDI, Asheville.’

‘En ik ben inspecteur Hershel Mote, van de politie in Black Mountain.’ Een man in een onberispelijk kaki uniform die oud genoeg was om met pensioen te gaan leunde over de tafel en stak een grote, met eelt bedekte hand uit. ‘Aangenaam, doc. Ik heb veel over u gehoord.’

‘Blijkbaar,’ zei Ferguson tegen de hele groep, ‘heeft mevrouw Steiner haar bed opgemaakt voordat de politie arriveerde.’

‘Waarom?’ wilde ik weten.

‘Misschien uit zedigheid,’ opperde Liz Myre, de enige vrouwelijke FBI-agent in het team die zich met het opstellen van profielschetsen van misdadigers bezighield. ‘Ze had al een vreemde in haar slaapkamer gehad. En toen kwam de politie ook nog.’

‘Wat had ze aan toen de politie arriveerde?’ vroeg ik. Fergus-

on wierp een blik op een rapport. ‘Een roze kamerjas met een rits en sokken.’

‘Droeg ze dat ook in bed?’ vroeg een bekende stem achter me.

Benton Wesley, het hoofd van de afdeling, deed de deur van de vergaderzaal dicht en keek me kort aan. Hij was lang en atletisch, had scherpe gelaatstrekken en zilvergrijs haar en was gekleed in een donker pak. Hij had zijn armen vol papieren en dozen dia’s. Niemand zei iets terwijl hij gedecideerd op zijn stoel aan het hoofd van de tafel ging zitten en met een Montblanc-pen een paar aantekeningen maakte.

Wesley herhaalde zonder op te kijken: ‘Weten we of ze dat ook aanhad toen ze werd aangevallen? Of trok ze haar kamerjas aan nadat dat was gebeurd?’

‘Ik zou het eerder een peignoir dan een kamerjas noemen,’ zei Mote. ‘Van flanel, lange mouwen, en lang, tot aan haar enkels, met een rits aan de voorkant.’

‘En ze had er alleen een broekje onder aan,’ vertelde Ferguson.

‘Ik zal je maar niet vragen hoe je dat weet,’ zei Marino. ‘Een broekje, geen beha. De staat betaalt me om oplettend te zijn. En trouwens, noteer ook even’ – hij keek de tafel rond – ‘dat de FBI me ook niet voor niks betaalt.’

‘Niemand zou je voor niks moeten betalen, tenzij je een dure smaak hebt en goud vreet,’ zei Marino.

Ferguson haalde een pakje sigaretten tevoorschijn. ‘Heeft iemand er bezwaar tegen als ik rook?’

‘Ik heb er bezwaar tegen.’

‘Ja, ik ook.’

‘Dr. Scarpetta.’ Wesley schoof een dikke bruine envelop naar me toe. ‘De autopsierapporten, en nog meer foto’s.’

‘Laserafdrukken?’ vroeg ik. Ik was niet dol op zulke foto’s, want net als uitdraaien van een matrixprinter, zijn ze alleen goed als je ze van een afstand bekijkt.

‘Nee. Dit zijn echte foto’s.’

‘Mooi zo.’

‘Zijn we op zoek naar de eigenschappen en strategieën van de misdadiger?’ Wesley keek de tafel rond en een aantal mensen knikte. ‘En we hebben een mogelijke verdachte. Of denk ik alleen maar dat we dat denken?’

‘Geen twijfel over mogelijk,’ zei Marino.

‘Laten we eerst de plaats van het misdrijf bespreken, en de zaken die met het slachtoffer verband houden,’ vervolgde Wesley terwijl hij in zijn papieren bladerde. ‘En ik denk dat we de namen van bekende misdadigers er voor het moment maar even buiten moeten houden.’ Hij keek ons over zijn leesbril heen aan. ‘Hebben we een kaart?’

Ferguson deelde fotokopieën uit. ‘Het huis van het slachtoffer en de kerk staan erop aangegeven. En het pad langs het meer waarover ze volgens ons na de bijeenkomst in de kerk naar huis is gelopen.’

Emily Steiner had met haar kleine, broze gezicht en lichaam voor acht of negen door kunnen gaan. Op haar meest recente schoolfoto, die de afgelopen lente was genomen, droeg ze een flessengroene trui met knopen en had ze een scheiding in haar vlasblonde haar, dat met een speldje in de vorm van een papegaai op zijn plaats werd gehouden. Voor zover wij wisten, waren er geen andere foto’s van haar gemaakt tot op die zonnige dinsdagochtend, 7 oktober, toen een oude man naar Lake Tomahawk was gegaan om wat te vissen. Toen hij een strandstoel op een modderig stukje land vlak bij het water opzette, zag hij een kleine roze sok uit een struik steken. Die sok, besefte hij, zat aan een voet.

‘We volgden het pad,’ zei Ferguson terwijl hij dia’s liet zien. De schaduw van zijn balpen wees op het scherm de weg aan. ‘En hier vonden we het lichaam.’

‘En hoe ver is dat van de kerk en haar huis?’

‘Allebei ongeveer anderhalve kilometer, als je met de auto gaat. Rechtstreeks is het iets korter.’

‘En het pad om het meer is rechtstreeks?’

‘Zo ongeveer.’

Ferguson vervolgde zijn verhaal: ‘Ze lag met haar hoofd naar het noorden. We hebben een sok half aan de linkervoet, en een sok aan de andere voet. We hebben een horloge. We hebben een halsketting. Ze droeg een blauwe flanellen pyjama en een broekje, maar die zijn tot op de dag van vandaag nog niet gevonden. Dit is een close-up van de wond op haar achterhoofd.’